

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.689/2008/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2009. február 12. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2008. november 10. napján kihirdetett 4.B.9/2007/20. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlott cselekményét testi sértés vétségének /Btk. 170. § (6) bekezdés I. fordulat/ m i n ő s í t i .

A vádlott szabadságvesztés büntetését 10 (tíz) hónap fogház-büntetésre, a felfüggesztés próbaidejét 2 (kettő) évre e n y h í t i .

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A nyilvános ülésen 17.400 (tizenhétezer-négyszáz) Ft, a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

A vádlott személyi igazolványának a száma

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a bűncselekmény téves minősítése és a büntetés súlyosítása céljából. A vádlott és a védő tudomásul vették az első fokú határozatot.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az ügyészi jogorvoslatot módosítással tartotta fenn, egyben az igazságügyi orvosszakértő idézését és tárgyalás keretében történő meghallgatását indítványozta. Álláspontja szerint a megyei bíróság az orvosszakértő

írásban tett szakvéleményének ellentmondásait a sérülés jellege vonatkozásában a tárgyaláson nem tisztázta, ezért a megállapított tényállás megalapozatlan, amely kihatással van a cselekmény jogi minősítésére is.

A fellebbezési tárgyalás eredményeként az ügyész a cselekmény minősítésének megváltoztatására irányuló fellebbezését nem tartotta fenn, míg a büntetés kapcsán a pártfogó felügyelet elrendelését indítványozta.

A másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezésre tekintettel a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül. A részbeni felderítetlenséget észelve a Be. 351. §-a (2) bekezdésének a/ pontjában rögzített megalapozatlansági ok kiküszöbölése végett az ítélet tábla - a fellebbviteli főügyészség álláspontjával azonosulva - a Be. 353. §-ának (2) bekezdése alapján tárgyalást tűzött, amelyen meghallgatta Dr. ... igazságügyi orvosszakértőt.

A szakértő a másodfokú tárgyaláson fenntartotta a nyomozás, illetve az első fokú eljárás során írásban előterjesztett szakvéleményét, miszerint sértett koponyasérülései következtében életveszélyes állapot, súlyos egészségromlás nem alakult ki. Álláspontja szerint a keményburok alatti vérgyülemképződés kismértékű volt, az agyzúzódás ténye orvosilag nem bizonyított, és a sértett vitális paraméterei sem igazoltak életveszélyes állapotot. Véleménye szerint a sértett koponyasérülései potenciálisan alkalmasak voltak az életveszélyes állapot létrehozására, de ezen állapot sem közvetett, sem közvetlen formája nem jött létre. Az életveszélyes állapot létrejöttének csupán a lehetősége - véleménye szerint - nem szolgálhat alapul a közvetett életveszély megállapítására.

A másodfokú tárgyaláson Dr. ... igazságügyi orvosszakértő kellő indokát adta - figyelemmel a koponya- és agysérülések, valamint a testi sérülések és egészségkárosodások igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről szóló 18. számú, illetve 16. számú módszertani levelekben írtakra is - annak, hogy a sértett sérüléseit miért nem tartotta még közvetetten sem életveszélyesnek.

Az ítélet tábla a másodfokú tárgyaláson a Be. 353. §-ának (1) bekezdése értelmében felvett részbizonyítás eredménye, a megyei bíróság által elfogadott bizonyítékok, továbbá az iratok tartalma alapján az első fokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ és b/ pontjaira figyelemmel a következők szerint kiegészíti, helyesbíti:

I.sz.tanú a vádlott jelenlétében telefonált a mentőszolgálatnak.

A 4. oldal 3. bekezdésének II. fordulata helyett azt rögzíti az ítélet tábla, hogy vádlott a mentőszolgálat kiérkezésekor visszatért a helyszínre.

A sértettet a kórházból 2006. április 21. napján bocsátották otthonába.

A sértett sérüléseivel összefüggésben közvetett életveszélyes állapot sem alakult ki.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott és a

Be. 352. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó.

A megyei bíróság a vádlott részbeni beismerő vallomására - a kétség esetén mindig a vádlott javára értékelt - tanúvallomások, nem utolsó sorban az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján okszerűen következtetett a bűnösségre, azonban tévedett a cselekmény jogi minősítésében.

Az első fokú bíróság által rögzített tényállás szerint a vádlott egy ízben tényérrel megütötte a sértettet, két alkalommal őt megrángatta, lökdöste, haját húzta. Ennek során a sértettnek testi sérülése nem keletkezett. E cselekménysort csak egységesen, folyamatában lehet és kell vizsgálni. Ennek során kizárólag arra lehet következtetni, hogy vádlott szándéka édesanyja bántalmazására irányult, de testi sértés előidézésére nem.

A szándékos testi épség elleni bűncselekmény megállapításához szükséges, hogy az elkövető szándéka a pusztá bántalmazáson túl a testi sérülés előidézésére is kiterjedjen. Jelen esetben a bántalmazásra szóváltást követően került sor a vádlott és édesanyja között. Az előzményekből, az egyszeri arcon ütésből, a lökdösésből és a hajhúzásból, azok erejéből nem vonható le olyan következtetés - ellentétben az első fokú bírósággal -, hogy a vádlott szándéka a sértettnek testi sérülés előidézésére irányult. A sértett elesését okozó utolsó lökés erejéből sem vonható le ezzel ellentétes következtetés az ítéletábra álláspontja szerint. A lökést követően a vádlott édesanyja csak néhány hátrafelé megtett lépés után veszítette el az egyensúlyát. Ebből helyesen következtetett a megyei bíróság arra, hogy a lökés semmi esetre sem volt nagy erejű. Ez a körülmény is abba az irányba mutat, hogy vádlott szándéka nem terjedt ki édesanyja testi sérülésének előidézésére.

Ezzel szemben a cselekmény elkövetésekor 38 éves vádlottól elvárható az a körültekintés, hogy az 59 éves sértettet a kikövezett járdán ellökve neki súlyos sérülést okozhat. A vádlott ezt a tőle elvárható körültekintést mulasztotta el (negligencia) és ezzel összefüggésben jött létre a sértett 8 napon túl gyógyuló sérülése.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra vádlott cselekményét - az első fokú bírósággal ellentétben - a Btk. 170. §-a (6) bekezdésének I. fordulata szerinti, gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségeként minősítette.

A megyei bíróság által feltárt bűnösségi körülmények - a minősítés-változtatásra tekintettel - csupán azzal helyesbítendő, hogy a bűncselekmény elszaporodottsága nem értékelhető a vádlott terhére.

Az ítéletábra a bűncselekmény minősítésére, valamint a súlyosító körülményekben történő változásra figyelemmel a rendelkező részben írt mértékre enyhítette a szabadságvesztés tartamát, amelyet a Btk. 44. §-a alapján fogház fokozatban határozott meg. A szabadságvesztés mértékénél a másodfokú bíróság nyomatékkaal értékelte, hogy a vádlott édesanyjának okozott súlyos sérülést és bár szándéka testi sérülés okozására nem irányult, azonban gondatlan cselekményét bántalmazás előzte meg.

Mindezek alapján a fogház-büntetés mértékét az ítéletábra a törvényi maximum közelében határozta meg, ehhez igazítva - egyben ugyancsak enyhítve - a próbaidő tartamát.

Az ítélet tábla az ügyész pártfogó felügyelet elrendelésére irányuló indítványával nem értett egyet. A Btk. 82. §-ának (1) bekezdése értelmében a pártfogó felügyelt elrendelésének akkor van helye, ha a próbaidő eredményes elteltéhez az elkövető rendszeres figyelemmel kísérése szükséges. A vádlott korábban ittas járművezetés vétsége miatt volt büntetve, amelynek elkövetésére 1995-ben került sor. A vád tárgyát képező cselekmény gondatlanságból elkövetettnek minősül. E körülményekből nem lehet olyan következtetést levonni, hogy vádlott életvitelével állandóan szembehelyezkedne a törvénnyel és a rá kiszabott büntetés próbaidejének eredményes elteltéhez csak a rendszeres figyelemmel kísérése adna biztosítékot, ezért a másodfokú bíróság ezen intézkedés elrendelését nem tartotta szükségesnek, illetve indokoltnak.

Az eddig írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság a megyei bíróság ítéletét a Be. 372. §-ának (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

Az ítélet tábla a fellebbezési eljárásban - az igazságügyi orvosszakértő megjelenésével kapcsolatban - felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 381. §-ának (1) bekezdése értelmében kötelezte a vádlottat.

Végezetül a másodfokú bíróság rögzítette vádlott új személyi igazolványának a számát.

D e b r e c e n , 2009. február 12. napján

Dr. Ficsór Gabriella s.k. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József s.k. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.B.9/2007/20. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatással a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

D e b r e c e n , 2009. február 12. napján

. Ficsór Gabriella s.k.
a tanács elnöke